Atklātas lietas statuss

Lieta Nr.K73-0395-25/22
ECLI:LV:ZRT:2025:0303.19520425424.3.S

Zemgales rajona tiesa

S P R I E D U M S

Latvijas Republikas vārdā

Bauskā /Datums I/

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Marina Ribina,

piedaloties prokurorei Ļenai Lukinskai

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu, kurā /Persona A/, personas kods /Personas kods A/, apsūdzēts pēc Krimināllikuma 312. panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

/Persona A/ izvairījās no tiesību ierobežošanas soda izciešanas, šādos apstākļos:

Ar Rīgas rajona tiesas /Datums H/ spriedumu /Persona A/ atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā, piemērojot Krimināllikuma 50. panta piekto daļu, sodīts ar galīgo sodu brīvības atņemšanu uz 1 gadu 5 mēnešiem, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 3 gadiem 3 mēnešiem 29 dienām.

/Datums G/ plkst. 17.13, neskatoties uz aizliegumu vadīt transportlīdzekli, tiesību ierobežošanas soda izciešanas laikā, /Persona A/ bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, kas viņam ir atņemtas, vadīja citai personai piederošo transportlīdzekli - automašīnu /Transportlīdzeklis B/, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, braucot Bauskā pa Plūdoņa ielu.

Ar savu rīcību /Persona A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 312. panta otrajā daļā.

Motīvu daļa

[2] Apsūdzētais /Persona A/ atzina savu vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā un lūdza neizdarīt pierādījumu pārbaudi krimināllietā. Tiesa izskaidro pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas. Apsūdzētā lūgumam piekrita prokurore. Noklausījusies procesa dalībnieku viedokļus tiesa, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499. pantu, nolēma neizdarīt pierādījumu pārbaudi lietā, jo apsūdzētais /Persona A/ atzina savu vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā, kā arī tiesai nav šaubu par apsūdzētā vainīgumu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Tā kā tiesa nolēma neizdarīt pierādījumu pārbaudi, tad pierādījumu analīze un to uzskaitījums šajā spriedumā netiek izdarīti, kā tas paredzēts Kriminālprocesa likuma 527. panta trešā daļa.

[3] Tiesa uzskata, ka apsūdzētā /Persona A/ darbības pamatoti kvalificētas pēc Krimināllikuma 312. panta otrās daļas, jo apsūdzētais vadīja transportlīdzekli laikā, kad ar tiesas nolēmumu viņam bija atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, tādējādi viņš izvairījās no tiesību ierobežošanas soda izciešanas.

[4] Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta pirmās daļas prasībām, sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus.

Tāpat pie soda noteikšanas tiesa ņem vērā arī Krimināllikuma 35. pantā definēto soda mērķi, kas ir aizsargāt sabiedrības drošību; atjaunot taisnīgumu; sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu; resocializēt sodīto personu; panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[5] Nosakot apsūdzētajam /Persona A/ soda veidu, atbilstoši Krimināllikuma 46. panta otrajai daļai, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

[6] Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu, /Persona A/ izdarīja mazāk smagu noziegumu, par ko likumdevējs paredzējis sodu brīvības atņemšanas veidā, vai īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā, vai ar probācijas uzraudzību, vai ar sabiedrisko darbu, vai ar naudas sodu.

Izdarot Krimināllikuma 312. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais apdraudēja jurisdikcijas intereses tiesas sprieduma izpildē.

[7] Pārbaudot apsūdzētā personību, konstatēts, ka /Persona A/ agrāk vairākkārt sodīts, pēc apsūdzētā vārdiem strādā gadījuma darbus, neprecējies, apgādībā personu nav, viņam ir deklarēta dzīves vieta.

[8] Lemjot jautājumu par apsūdzētajam piemērojamo soda veidu, tiesa atzīst, ka /Persona A/ nav piemērojams sabiedrībā izciešamais sods.

Tiesa uzskata, ka ziņas par apsūdzēto nešaubīgi norāda uz viņa stabili izveidojušos tendenci izdarīt noziedzīgus nodarījumus, neskatoties uz iepriekš piemērotajiem un izciestajiem sodiem (lietas 24.-30. lapa).

Tātad apsūdzētais savu attieksmi pret likuma ievērošanu nav mainījis, gluži pretēji – pilnībā apzinoties savu darbību prettiesiskumu, turpina izdarīt noziedzīgus nodarījumus. Tiesa uzskata, ka apsūdzētajam ir izveidojusies stabila tendence izdarīt likumpārkāpumus, kas norāda uz viņa nevēlēšanos resocializēties un atturēties no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, kas savukārt liecina, ka apsūdzētais ir bīstams sabiedrībai, tādēļ /Persona A/ ir piemērojams Krimināllikuma 312. panta otrās daļas sankcijā paredzētais sods - brīvības atņemšana, kādu lūdza piemērot apsūdzētajam /Persona A/ arī prokurore.

[9] Nosakot apsūdzētajam /Persona A/ soda mēru, atbilstoši Krimināllikuma 46. panta trešajai daļai, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus.

[9.1] Saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu, kā atbildību mīkstinošu apstākli /Persona A/ darbībās tiesa vērtē to, ka apsūdzētais savu vainu atzinis, izdarīto nožēlo.

[9.2] Turklāt, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā arī apsūdzētā attieksmi pret izdarīto, to, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 21. pantu, apsūdzētais sadarbojās ar procesa virzītāju, izvēloties vienkāršāku procesa veidu.

[9.3] Saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktu, kā /Persona A/ atbildību pastiprinošu apstākli tiesa vērtē to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu (Zemgales rajona tiesas /Datums F/ spriedums).

Tiesas ieskatā, atbildību pastiprinoša apstākļa esamība ir pamats bargāka soda mēra piemērošanai Krimināllikuma panta sankcijas ietvaros un liedz tiesai tiesības /Persona A/ piespriest minimālo sodu, jo pēc Krimināllikuma jēgas atbildību pastiprinošu apstākļu esamība jau pati par sevi liedz iespēju tiesai noteikt panta

sankcijā paredzēto minimālo sodu (*skat. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2006.gada 8.februāra lēmumā lietā Nr.SKK01-74/06*).

Tiesa uzskata, lai sasniegtu Krimināllikuma 35. pantā definēto soda mērķi, /Persona A/ nosakāms brīvības atņemšanas sods tuvāk minimālajai robežai.

[10] Soda izciešanā /Persona A/ ieskaitāms aizturēšanā pavadītais laiks no /Datums D/ plkst. 17.34 līdz /Datums C/ plkst. 14.05 (2 brīvības atņemšanas dienas).

[11] Piemērotais drošības līdzeklis apcietinājums, /Persona A/ saglabājams līdz spriedums stāsies spēkā.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 520., 527.- 530. pantu, tiesa

nosprieda

/Persona A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 312. panta otrajā daļā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 4 mēnešiem.

Soda izciešanu /Persona A/ skaitīt no sprieduma stāšanās spēkā brīža, soda izciešanā, saskaņā ar Krimināllikuma 52. pantu, ieskaitīt aizturēšanā pavadīto laiku no /Datums D/ plkst. 17.34 līdz /Datums C/ plkst. 14.05 (2 brīvības atņemšanas dienas) un apcietinājumā pavadīto laiku no /Datums B/ līdz sprieduma spēkā stāšanās.

Drošības līdzekli – apcietinājumu, /Persona A/ saglabāt līdz spriedums stāsies spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 darba dienu laikā apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību vai protestu Zemgales rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā /Datums A/.

Tiesnese Marina Ribina